

A farkas és a hét kecskegida

Volt egyszer egy anyakecske, annak volt hét gidája, és úgy szerette őket, ahogyan csak anya szeretheti a gyermekeit. Egyszer az erdőbe készült eleségért, akkor mind a hét gidáját magához hívta, s így szólt hozzájuk: „Édes gyermekeim, kimegyek az erdőbe, ti meg óvakodjatok a farkastól, mivel, ha ide bejön, akkor felfal benneteket szőröstül-bőröstül. A gonosztevő gyakran elkendőzi magát, ám reszelős hangjáról és fekete lábáról tüstént fel fogjátok ismerhetni.” A gidák azt mondták: „Édesanyánk, vigyázunk mi magunkra, mehatsz bátorsággal!” Anyjuk fölemelkedett, s nyugodt szívvel útnak is indult.

Nem sok idő múltán valaki bezörgetett az ajtón, és be is kiáltott: „Nyissátok ki, drága gyermekeim, anyátok van itt, ajándékot hozott mindnyájatoknak!”, ám a gidák meghallották reszelős hangjáról, hogy ez a farkas. „Dehogy nyitjuk- kiáltották-, te nem vagy az anyánk, neki finom és kedves hangja van, a te hangod pedig reszelős, te a farkas vagy!”

A farkas elment a szatócshoz, vett egy nagydarab krétát, azt megette, s attól finom lett a hangja. Akkor visszament a házhoz, bezörgetett az ajtón, s bekiáltott! „Nyissátok ki, drága gyermekeim, anyátok van itt, ajándékot hozott mindnyájatoknak!” Csakhogy a farkas félrakta fekete mancsát az ablakba, azt meglátták a gyermekek, és így válaszoltak:

„Dehogy nyitjuk, a mi anyánknak nem fekete a lába, mint neked, te a farkas vagy!”

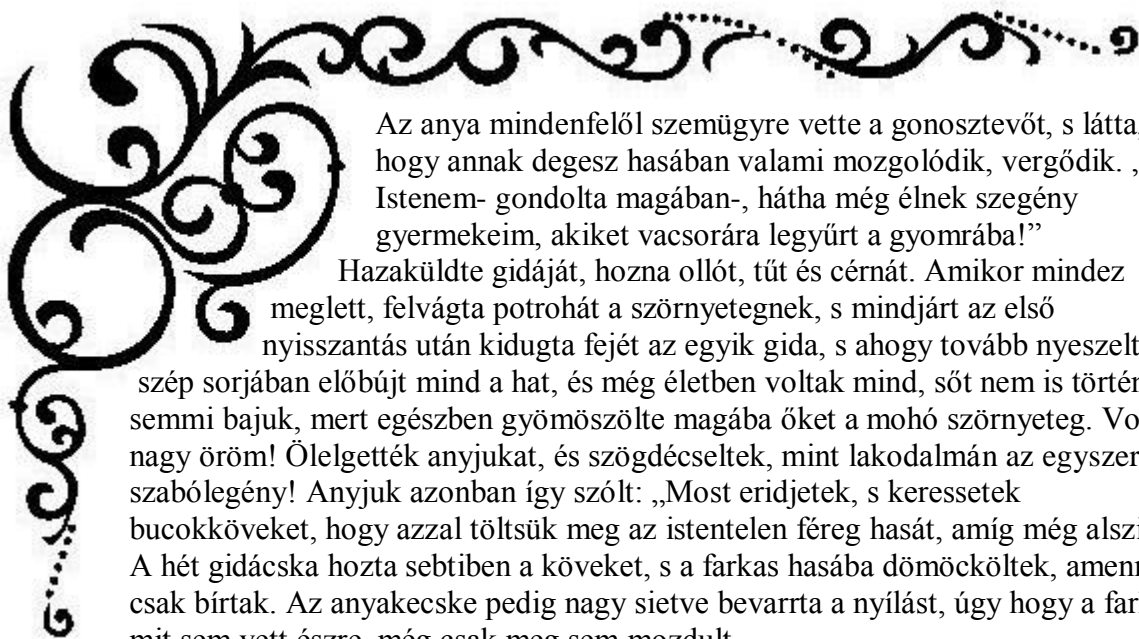
A farkas ekkor a pékhez loholt és ezt mondta: „Megütöttem a lábamat! Kend be tésztával!” Amikor pedig a pék bekente a mancsát, átszaladt a molnárhoz, mondván: „Szórd be liszttel a mancsomat!” A molnár azt gondolta: „Ez a farkas alighanem be akar csapni valakit!”, és nem akart szótfogadni, de a farkas azt mondta: „Ha nem teljesíted kérésemet, FÖLFALLAK!” Mire a molnár megijedt és kifehéřítette a farkas mancsát. Bizony az emberek már csak ilyenek!

Mármost a gonosztevő harmadszor is odament a házhoz, bezörgetett az ajtón és így szólt: „Nyissátok ki, drága gyermekeim, anyátok van itt, ajándékot hozott mindnyájatoknak!” A gidácskák visszakiáltottak: „Mutasd előbb a mancsodat, hadd lássuk, valóban az anyácskánk vagy-e?” Ő pedig felnyújtotta a mancsát az ablakba, s azok látván, hogy a mancsa fehér, elhitték, amit mondott, kinyitották az ajtót. Ámde nem jött be senki más, csak a farkas. Ők megrémültek, s el akartak bújni: egyikük az asztal alá ugrott, másikuk az ágyba, harmadikuk a kályhába, a negyedik a konyhába, az ötödik a szekrénybe, a hatodik a mosdótál alá, a hetedik a falióra rekeszébe. Csakhogy a farkas mindegyiket megtalálta, s nemigen hasogatta a szőrszálaikat, egymás után elnyelte őket mohó torka; csak a legkisebbiket, amelyik az óra rekeszébe bújt, azt nem találta meg. Éhe csillapultán elkotródott, künn a szép zöld réten lefeküdt egy fa tövébe, és elaludt.

Nem sokára hazaérkezett az anyakecske az erdőből. Ah, mit kellett látnia! Az ajtó tárva-nyitva; asztal, szék padok felborogatva, a mosdótál diribdarabokban, dunyhák-párnák az ágyból kiráncigálva. Gyermekeit pedig hiába kereste, nem találta sehol. Nevükön szólította őket sorjában, ám egyik sem válaszolt. Végül, amikor a legkisebbiket hívta, meghallotta vékony hancgcskáját: „Édesanyám, az óra rekeszében vagyok!” Anyja kivette őt, ő pedig elbeszélte: jött a farkas, és az összes többit felfalta. Elgondolhatjátok, hogyan siratta gyermekeit az anyjuk!

Végül nagy jajjgatva útnak indult, vele együtt a legkisebb gida. Kimentek a rétre, hát ott feküdt a farkas a fa tövében, és úgy hortyogott, hogy belé reszkettek az ágak.

Első útravaló: Bátorságot a tarisznyába!

Az anya mindenfelől szemügyre vette a gonosztevőt, s látta, hogy annak degesz hasában valami mozgolódik, vergődik. „Ah, Istenem- gondolta magában-, hátha még élnek szegény gyermekeim, akiket vacsorára legyűrt a gyomrába!”

Hazaküldte gidáját, hozna ollót, tűt és cérnát. Amikor mindez meglett, felvágta potrohát a szörnyetegnek, s mindjárt az első nyisszantás után kidugta fejét az egyik gida, s ahogy tovább nyeszelt, szép sorjában előbújt mind a hat, és még életben voltak mind, sőt nem is történt semmi bajuk, mert egészen gyömszölte magába őket a mohó szörnyeteg. Volt is nagy öröm! Ölegették anyjukat, és szögdécseltek, mint lakodalmán az egyszerű szabólegény! Anyjuk azonban így szólt: „Most eridjetek, s keressetek bucokköveket, hogy azzal töltsük meg az istentelen fereg hasát, amíg még alszik!” A hét gidácska hozta sebtiben a köveket, s a farkas hasába dömöcköltek, amennyit csak bírtak. Az anyakecske pedig nagy sietve bevarrta a nyílást, úgy hogy a farkas mit sem vett észre, még csak meg sem mozdult.

Amikor a toportyán fereg végre kialudta magát, lábra állt, s mert a gyomrába varrt kövektől szerfölött megszemjázott, odakíváncozott egy forráshoz, hogy igyék. Ahogyan pedig lépegetni kezdett, s közben ingatta magát, hasában összekoccantak és megzördültek a kövek. Ő meg így kiáltott:

*„ Mi dörömböl, mi zörömböl
a hasamban?
Azt hittem hat gödölye,
pedig bucokkövel van tele!”*

És amikor a forráshoz érkezett és fölhajolt, hogy igyék, a nehéz kövek lehúzták, s nyomorulttúl vízbe fúlt. A hét kecskegida ezt meglátta, odafutottak, és teli torokból kiabáltak: „Meghalt a farkas! Meghalt a farkas!”, és anyjukkal együtt körültáncolták a forrást örömben!